

deroppe. Men det er jo Vejrmøller, den højtærede Justitsminister stiller op her. Der er ingen, der tænker paa at afskaffe Dansk i Skole og Kirke, ikke een forstandig Færing tænker derpaa. Jeg har det Haab, at i de fleste Kirker deroppe skal Dansk efterhaanden forsvinde; hvor Befolkningen omkring Kirken udelukkende er færøsk, dér bør det ogsaa, synes jeg, være det færøske Sprog, som udelukkende lyder, men hvor der er Danske, som tyer til Kirken, maa der selvfølgelig ogsaa lyde dansk Forkyndelse.

I Skolen ønsker jeg, at det skal være det færøske Sprog og ikke det danske, der er Undervisningssprog. I Henhold til Skoleanordningen af 1912 er Dansk Undervisningssproget deroppe, og Færøsk maa kun bruges som en Nødhjælp, navnlig overfor de mindre Børn. Naar et Barn kommer i Skole paa Færøerne og kommer uden at kunne forstaa et eneste dansk Ord — og det gælder vel de fleste Børn deroppe —, saa møder det straks et fremmed Sprog. Det er en Uret mod disse Børn, som vi hernede hurtigst muligt skulde se at faa gjort god igen. Det er et Krav, der stilles deroppe fra, fra Selvstyrepartiets Side, at Færøsk maa blive Undervisningssproget. De vil ikke bort fra Dansk; de udtaler Gang paa Gang, at de ønsker at lære Dansk fuldt ud, lære at læse det, skrive og tale det, og naar Dansk faar et tilstrækkeligt Antal Timer i Skolen, naar der holdes Taleøvelser med Eleverne, saa kan dette Resultat ogsaa naas. Jeg begriber ikke denne Bestræbelse hernede fra, som har været saa uhyggelig stærkt repræsenteret i sin Tid af Amtmand Rytter, denne Bestræbelse for at danisere dette lille Folk, som vi har indenfor det danske Rige. Jeg synes, det vilde være værdiløst, om vi fik et daniseret og dermed forkvælet Folk deroppe paa Færøerne; det, der har Værd, er netop at hjælpe deres Ejendommeligheder frem til videre Udfoldelse og stærkere Udvikling. Grundtvig udtalte i 1850—51, at vi oppe paa Færøerne havde en levende Fortsættelse af det gamle Nord, medens vi paa Island kun havde ligesom en Balsamering af det gamle Nord; men for at vi skulde kunne høste Nytte af dem, saa maatte vi betragte og behandle dem efter deres Ejendommeligheder. Ja, det er det, jeg synes, vi skulde gøre, og da er jeg ikke i Tvivl om, at da knytter man de stærkeste Baand mellem

Danmark og Færøerne, da giver man dem netop, som jeg sagde forleden, Lyst til gennem dansk Kultur at faa Forbindelse med den store Verdenskultur — og det er det, Færingerne vil, det er det, Selvstyrepartiet vil —, idet de faar Lov at udvikle deres Folkeejendommeligheder rigt og fuldt.

Jeg kommer derefter til Provstesagen. Biskop Ostenfeld kunde ikke anbefale Ansættelsen af Pastor Dahl som Provst paa Færøerne, og den højtærede Justitsminister siger, at Baggrunden for Biskop Ostenfelds Stilling i saa Henseende var dels Biskoppens eget Kendskab til Forholdene og dels en Indstilling fra Færøernes Amt, eller jeg vil hellere sige: fra Amtmand Rytter. Amtmand Rytter, der af en af sine, af en af dem, der ikke staa ham fjernest i politisk Henseende, karakteriseres som en Mand, der fra at være en borgerlig administrativ Embedsmand er gaaet over til at ønske at blive en politisk Diktator, som jeg ikke kan ligne bedre, fortsætter vedkommende, end ved en af de tyske Landraader af den Art, som vi herhjemme som oftest har ønsket ikke at have meget med at gøre. Ja, det er en Karakteristik, der gives af en af dem, der har været Vidne for Færøekommissionen. Og i Mindretallets Betænkning karakteriseres Amtmand Rytter saaledes: „Hans meget udførlige Foredrag her, de første, der holdtes, gav et levende Billede af en Mand, der var saa stærkt behersket af Tanken om sin Opfattelses og sine Handlingers Rigtighed, man kunde næsten sige: sin Ufejlbarehed, at han i Modstanden mod dem væsentlig kun kunde se Udtryk for en Ondsindethed overfor Danmark eller overfor ham selv, som det gjaldt om at faa slaaet ned. Hans lidenskabelig betagne Indbildningskraft arbejdede derfor med at forfølge politiske Modstanderes Handlemaade helt ind i deres formentlige personlige Udgangspunkter og Bevæggrunde“.

Jeg deler denne Opfattelse af den højtærede Justitsminister, og jeg vil tilstaa, at ud fra en saadan Opfattelse af den højtærede Justitsminister finder jeg ikke, at man kan tillægge hans Karakteristik af en politisk Modstander afgørende Betydning, saa den skulde komme til at spille nogen Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende skulde være Provst paa Færøerne eller ej. Og det er paa en Henvendelse fra